

A 400. CSÓK ÜRÜGYÉN

Kereken húszéves volt tavaly. Emberi kornak nem sok, még talán színházának sem. De olyan színházának, amelynek négyszáz bejárata van, amely év már múltat és megvalósított célokat jelent.

Négyszáz községbe jut el Thália Ikaruszán Madách Imre, Németh László, Molière, **Eörsi István**, Sarkadi Imre szava. Húsz év alatt háromszáz bemutatót, 95 ősbemutatót, 41 ezer előadást tartottak a színészek a zsinórpaddást igen, de forró hangulatú estéket nem nélkülöző kicsi „színházakban”. S még egy adat: 12 millióan váltottak jegyet a mai napig a

DÉRYNÉ SZÍNHÁZ

előadásaira. A főváros közönsége a Kulich Gyula téri szép, barátságos színházban ismerkedhet a színház művészeivel, produkcióival.

*
Mint minden színháznak, a Déryné Színháznak is vannak sikerdarabjai és csendes kudarcai. (A közönség mindenhol nagy úr!) Az egyik legszebb sikersorozat Heltai Jenő: **A néma levante** című vígjátéka érte el. Ezekben a napokban ennek legfrissebb felújítása kezdte meg — várhatóan újabb — diadalútját. Zilia négyszázadik csókját adja Agárdi Péternek, hogy a levante a négyszázadik másfél felvonást élje végig — némán. A felújítás premierje után a női főszerep, Zilia alakítóját kerestem meg a kérdéssel: **milyen az élete annak a színésznek, aki minden este más kapun lép be, s öltözőjén nem várja ott a név: Várnagy Kati.**

— Ezek a kapuk csak először ismeretlenek. Ahogy múlnak az évek, az ember úgy érzi, hogy ismerős helyre érkezett. Ismeri a főutcát — nem igaz, hogy mindegyik egyforma —, ismeri a kultúrház igazgatóját, az ügyeletes tűzoltót, és megszokta ott, az első sor közén ülő pirosposztagás nénikét, akinek a nevetése már hiányozna...

Várnagy Kati vezető színész. Főszerepeket játszik. Nyolc éve a Déryné Színház tagja.

— *Fárasztó lehet az állandó utazás.*

— Igen. Elég fárasztó. Én például tudok a buszban olvasni. Nem elveszett az idő. Néha a közös beszélgetés is szórakoztató. Igaz, sokszor jó lenne az előadás után lesminkelni és gyorsan hazamenni. Ez nem megy mindig.

Pötytyözni. Furcsa ige. A színház kisajátította használatát. Azt jelenti, hogy a fővárost környező, 100 km-en belüli községekbe Budapestről indul, és előadás után ide tér vissza az autóbusz. Ezekben a napokban a család többet lát a színészből. Egy egész délelőtt szabad. Ha nincs próba. **Elég idő ez arra, hogy az otthon melegét érezze a színész?**

— Nem. De valamennyiünk családja megszokta már. Az igazi gondot a mi körülményeink között a gyermek jelenti. Az enyém 28 hónapos, alig látom. Ez nagyon rossz.

— *Megeri?*

— Igen. Sem a színpadról, sem Panniról nem tudtam és nem is tudnék lemondani.

— *Stabil színház nem adna megoldást?*

— Sokat gondolkodtam már ezen. De annyi a ha!... Ha lakás... ha a férjem is ugyanott... ha egyáltalán szó lehet róla... És, hogy őszinte legyek, melyik színház tagjának van lehetősége egész Magyarországot színházául tekinteni? Ki kaphatja azt az érzést, amit egy virág nyújt, amit csizmás bácsi dug be az öltözőajtó hasadékán, kertje legszebb szálját. Vagy amit a szívesen pakolt csomag jelent — kenyér, szalonna, kolbász —, ha hazafelé az úton megéheznénk.

— *Mi kell a vidéki közönségnek?*

— Ugyanaz, ami a városinak! Náluk is ugyanaz a televízió szól, és ugyanaz a Nemeskürty! Sok jó vígjáték, de ha **Az ember tragédiája** és a **Trisztán és Izolda** átütő sikerére gondolok, akkor azt hiszem, minél több igazán jó dráma.

— *Pesti színházba eljutnak-e?*

— Ritkán. De az annál nagyobb élmény.

Így beszélgettem velem Zilia 1972-ben.

K. É.